

Alfa a Omega

Zpravodaj Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Praze 5-Smíchově

BŘEZEN 2012

MILÉ SESTRY A MILÍ BRATŘI, obvykle náš sborový časopis Alfa & Omega vychází nedlouho před Velikonoce a je skromnější svým rozsahem i provedením. Kvalitní zpracování tohoto mimořádného vydání není projevem rozmařilosti, ale chceme tímto způsobem upozornit, že tentokrát je mimořádný i obsah. Na březnovém sborovém shromáždění nás totiž čeká projednání dvou důležitých témat, která mohou vnést do života smíchovského sboru něco výrazně nového, snad i převratného. Proto vás s nimi chceme seznámit již předem, abyste měli dostatek informací i času k rozhodování.

Tím prvním tématem je patronát našeho sboru nad azylovým domem Ezer. O tom, jak se v azylu žije a co by mělo být náplní patronátu, se více dočtete na stranách 5–9.

Druhé velké a vážné téma je Léto milostivé (strany 11–13). Koncept milostivého léta vychází z jedné překrásné biblické tradice. Chceme si jím připomínat, že všichni žijeme z Boží milosti a že jedním ze základních pilířů křesťanského sboru je služba bližním a pomoc těm, kdo si sami pomoci nemohou či neumí.

Další dva příspěvky se týkají pomoci pro Afriku. Nedávno jsme se stali adoptivními rodiči druhé holčičky z Ugandy a z reportáže Jana Duse si můžete udělat představu o tom, jaká je situace v Etiopii, pro kterou jsme vyhlásili postní archovou sbírku.

Samozřejmě nechceme pominout ani radostné novinky ze života sboru. Ve fejetonu Daniela Mikoláška se dozvíte, jak se u nás nadějně rozvíjí multigenerační pěvecký sbor a v krátkých medailonech vám představíme kandidáty na náhradníky staršovstva.

Přejeme Vám všem pokojnou postní dobu.

Ivo Mareš a staršovstvo sboru

Já nechci zpívat, já chci přece hrát!

Z azylového domu Ezer

JE PODVEČER 20. PROSINCE, venku nevlídno. Autobus funí do kopce nad Klamovkou, s přehledem vybere ostrou levotočivou zatáčku a pak mě a moji kamarádku Šárku vysadí před osamělým domkem nad parkem. Zpoza okna se line teplé světlo a my spěcháme dovnitř. Dnes je vánoční večírek v Ezeru.

Otevírá nám asi jedenáctiletý rozesmátý Kuba, který není v Ezeru dlouho, a v kuchyni nás vítá zbytek osazenstva – maminky, děti, sociální pracovnice, bratr farář. Začínáme koledami, děti se stydí, nebo spíš neznají slova, ale za chvíli ledy praskají a všichni svorně hrajeme společenské hry s vánoční tematikou a pochutnáváme si na cukroví. Zdá se, že všichni aspoň na chvíli zapomněli na strasti všedních dní a je jim pěkně.

O EZERU

Azylový dům Ezer je jedním ze zařízení Diakonie ČCE. Je útočištěm pro osamělé maminky s dětmi, které mají problémy s bydlením, tedy buď vůbec kde bydlet nemají nebo je stávající bydlení nevyhovující, například z důvodu domácího násilí.

Cílem azylového domu je předcházet tomu, že děti jsou matce vzhledem k nevyhovující bytovým poměrům odebrány a umístěny do ústavní péče. Žena s dětmi může v Ezeru

FOTO: SÁRKA GRUNDY

Tak tady jsme všichni.

Tak který vánoční stromček je hezčí?

Taky jsme si procvičili paměť. V této hře musíte poznat, které z předmětů, které v krabici původně byly, už v ní nejsou.

FOTO: SÁRKA GRUNDY

FOTO: SÁRKA GRUNDY

zůstat až 1 rok. Pobyt v azylovém domě by jí měl dodat pocit bezpečí a jistoty a pomoci jí načerpat síly k hledání dlouhodobého řešení pro sebe a svoje děti. Zajištěním aspoň jakéhosi životního standardu se také předchází tomu, aby rodina řešila svoji kritickou situaci způsobem hraničícím se zákonem anebo v horším případě zákon porušila.

V Ezeru může současně bydlet 5 maminek s dětmi. Každá rodina má k dispozici pokoj se sociálním zařízením a sdílí společnou kuchyň. Za bydlení se platí nevelký poplatek – maminku se dvěma dětmi azyl vyjde na necelé 4 000 Kč měsíčně.

V Ezeru pracují 2 sociální pracovníci, kteří se starají o chod azylu a také pracují s maminkami – pomáhají jim orientovat se v praktických záležitostech, učí je samostatnosti, rozvíjí jejich rodičovské dovednosti a celkově jsou jim oporou.

SPOLUPRÁCE SE SMÍCHOVSKÝM SBOREM

Náš sbor s Ezerem spolupracuje několik let. Pořádáme pro maminky sbírky oblečení, zajišťujeme drobné opravy domu, několikrát jsme opatřili potřebný nábytek. Do Ezeru pravidelně chodí bratr farář a dobrovolnice a tráví čas s maminkami a dětmi. Od podzimu 2011 se bratr farář během těchto návštěv věnuje spíš hovorům s maminkami a dobrovolnice si hrají s dětmi. Snažíme se, aby děti měly hezký čas, cítily, že je okolní svět má rád (většina obyvatel Ezeru jsou Romové a zkušenost mají tedy dost pravděpodobně právě opačnou), a pokud to jde, tak je také rozvíjet a inspirovat.

NADĚJE

Loučíme se okolo osmé. Děti si rozbalily dárky, už na ně stihly i zapomenout a spokojeně řadí. S některými rodinami se po novém roce nevidíme, jsou v Ezeru už rok a tak odchází jinam. Jako vždycky když jdu z Ezeru, projede mnou osten smutku a lítosti nad osudem lidí, které tam nechávám a klidně si kráčím do svého bezpečného a voňavého života, který jsem si – poctivě vzato – nijak nezasloužila. Jako pokaždé se také ptám, jestli to, že jsem tady dnes večer byla, k něčemu je. No, a jako pokaždé si odpovím, že v to můžu jenom doufat a věřit.

Eva Jakšíková

To nejlepší nakonec. Talíř s moukou (hladkou), v mouce kousky cukroví. Kdo je jako první vyloví bez pomoci rukou?

Patronát smíchovského sboru nad azylovým domem Ezer

SPOLUPRÁCE NAŠEHO SBORU s azylovým domem Diakonie trvá už přes pět let a postupně se rozšiřuje. Začátky byly docela skromné – jednou za 14 dní biblická hodina pro děti. Dnes do azylového domu pravidelně chodí farář, členové sboru i smíchovská mládež a repertoár aktivit je velmi pestrý – sbírka oblečení nebo hraček, oprava schodů či netěsnících oken, výuka angličtiny, přeprava postele či jiných potřebných věcí, biblické/hudební/sportovní programy pro děti nebo pastorační rozhovory s maminkami. Staršovstvo také zřídilo tzv. kulturní fond na aktivity s dětmi a maminkami (např. návštěva kina, výstavy nebo ZOO), do kterého sbor měsíčně přispívá částkou 2 500 Kč. Ochotu a odhodlání pomáhat obyvatelům azylového domu i těm, kdo se o ně starají, chceme nyní vyjádřit i oficiálně – tím, že smíchovský sbor převezme nad azylovým domem patronát. Co si pod tím představit a co to bude znamenat? Obecně – zavážeme se podporovat AD Ezer jak po stránce duchovně-pastorační, tak po stránce hmotné. Zajímat se o to, jak jeho obyvatelé žijí, čím jim můžeme pomoci v jejich situaci. Co to bude obnášet konkrétně, nelze přesně definovat. Potřeby azylového domu se totiž mění podle toho, jak se střídají jeho obyvatelé. Jinou pomoc potřebuje maminka s dospívajícími chlapci, jiné potřeby mají malé děti předškolního věku, jiný druh podpory bude potřebovat žena, která narychlo sbalila pár věcí pro dítě a utekla před agresivním partnerem.

Staršovstvo jednomyslně podporuje další pokračování slibně se rozvíjející pomoci azylovému domu a na březnovém výročním sborovém shromáždění požádá sbor o souhlas s patronátem.

Léto milostivé

Šest let budeš osívat své pole, šest let budeš prořezávat svou vinici a shromažďovat z ní úrodu, ale sedmého roku bude mít země rok odpočinutí, odpočinutí Hospodinovo. Nebudeš osívat své pole ani prořezávat svou vinici. Co po tvé žni samo vyrostе, nebudeš sklízet, a hrozny z vinice, kterou si neobdělал, nebudeš sbírat. Země bude mít rok odpočinutí. [Lv 25,3–5]

BUDE TO ZVLÁŠTNÍ ROK. Jen si to představte: „Také dnešní sbírka je určená na fond Milostivého léta.“ „Investice do našeho kostela tento rok z důvodu Milostivého léta pozastaveny.“ „Mohu nechat o deset deka víc, milostivá paní?“

I když jste pravděpodobně poznali, že poslední věta k předchozím zcela nepasuje, stále ještě nevíte, co si o tom myslet?

Dovolte mi tedy malou definici: Milostivé léto je akce smíchovského sboru, jejímž smyslem je jednou za šest let (volební období staršovstva) soustředit maximálně možnou finanční částku, aniž by byly omezeny náklady na nejnnutnější opravy kostela a jeho provoz, ani na obvyklý život sboru, a tu pak věnovat na předem pečlivě vybraný charitativní účel.

Důvodem pro vznik této akce je přesvědčení, že bychom neměli podléhat duchu doby a starat se, i když svědomitě, především o své potřeby a majetek, ale že je potřebné pomáhat více i druhým. Křesťana zdobí otevřená bible, ale neměl by zapomínat ani na otevřenou náruč.

Přímou inspirací je pak několik míst v bibli (např. Dt 10, Lv 25), kde Hospodin vyzývá svůj lid, aby každý sedmý rok neobdělával půdu, a o to, co na ní samo vyrostе, se podělil s potřebnými. Je to výzva s velkým důrazem na svobodu člověka od hmotné i jakékoli jiné závislosti, výzva k plnému se spolehnutí na Boží přítomnost.

Bude to zvláštní rok. Jen si to představte. Jako by dveře kostela zůstaly otevřeny. A za těmi dveřmi sbor smíchovských evangelíků připraven pomoci. Jestli se tento záměr podaří uskutečnit a příští rok vyhlásíme Létem milostivým, o tom se bude rozhodovat již na březnovém sborovém shromáždění. Přijďte i Vy pomyslné dveře otevřít!

Jan Petržela

Padesátý rok posvětíte a vyhlásíte v zemi svobodu všem jejím obyvatelům. Bude to pro vás léto milostivé, kdy se každý vrátíte ke svému vlastnictví a všichni se vrátí ke své čeledi. Padesátý rok vám bude létem milostivým. Nebudete v něm sít ani sklízet, co samo vyrostе, ani sbírat hrozny z neobdělanych vinic. Je to léto milostivé. [Lv 25,10–13]

Scovia Nakintu z Ugandy

Adopce na dálku v našem sboru

V DUBNU 2008 jsme se rozhodli zapojit do programu Adopce na dálku, který zastřešuje Arcidiecézní charita, a stali se adoptivními rodiči holčičky Edith Nakatoogo, narozené 12. dubna 2000. Náš příspěvek 7 000 Kč ročně umožňuje Editce pokračovat ve studiu.

Peníze na adopci ve sboru vybíráme formou přímých darů (pod aktuálním specifickým symbolem 05) a chrámové sbírky čtvrtou adventní nedělí. To je den, kdy je již tradičně v našem sboru součástí bohoslužeb dětská vánoční hra. Je to také pravidelně největší sbírka, jakou během roku vybereme, a tak trochu symbolicky ji vnímáme jako dar našich dětí, které nás vždy potěší krásnou hrou, dětem, které v životě tolik štěstí nemají.

Ke konci roku 2011 byla hotovost, vybraná na adopci, výrazně vyšší než náš roční příspěvek a tak staršovstvo rozhodlo o rozšíření našich aktivit o ještě jedno dítě od února 2012. Vybrali jsme stejně starou holčičku Scovia Nakintu taktéž z Ugandy, která je poloviční sirotek a má šest sourozenců. I přes těžkou situaci její rodina již do vzdělání Scovie v minulosti investovala a my věříme, že náš příspěvek dá ugandské slečně větší šance v nelehkých podmínkách, v kterých žije.

Detailní informace o obou děvčatech i programu Adopce na dálku naleznete na nástěnce v chrámové předsíni, případně u sestry Viktorie Tenzerové.

Stavíme lidi na nohy

„HLAVNĚ SI NEZAPOMENĚT LETENKU, pas a moskytiéru,“ loučí se se mnou Ivana před Vánoci. Znovu se pak potkáváme dva dny po svátcích cestou na letiště. Společně se čtyřmi dobrovolníky Petrou Švecovou, Ivanou Swiatkovou, Evou Grollovou a Davidem Chudobou vyrážím na cestu do Etiopie. Ne, nejedeme se ani opálit na sluníčku, ani na safari. Naším cílem je Bahir Dar, téměř dvousettisícové město na břehu jezera Tana, 500 kilometrů severozápadně od Addis Abeby. Už od roku 2008 podporují zaměstnanci Diakonie ČCE dobrovolnými sbírkami tamní charitativní projekt etiopské evangelické církve. My se dnes chceme přesvědčit, jak s penězi nakládají.

Etiopie. Jak krátce představit zemi, která tvrdí, že jí svítí slunce 13 měsíců v roce, Vánoce slaví v lednu a Nový rok v září, právě mají rok 2004 a v poledne mají na hodinkách šest hodin? Možná právě takto: Etiopané užívají Juliánský kalendář, který začíná v září a počítá s dvanácti měsíci o třiceti dnech a třináctým pětidenním. Téměř polovina Etiopanů jsou koptští pravoslavní křesťané, proto Vánoce v lednu. Podle tradice sem křesťanství přinesl již „mouřenín“, kterého pokřtil Filip (Sk 8,20), a tak od tohoto okamžiku počítají svůj letopočet. Další 40 % obyvatel Etiopie tvoří muslimové. Židé, felašové, zde žijí již od pádu prvního chrámu (587 př.n.l.). Mnozí odešli v posledních letech do Izraele, a tak jich tu zbývá málo. Mají však stále kulturní vliv – Etiopané dodnes počítají čas stejně jako Židé v době Ježíšově. Evangelíků je v Etiopii zhruba 10%, tedy asi 8 milionů. Evangelická církev je mladá, oficiálně vznikla teprve v roce 1959, ovšem misionáři působili v zemi už od konce 19. století. Teď nevím, jestli napsat misionáři, nebo humanitární pracovníci. Totiž to první, co při misích vznikalo, byly nemocnice, školy a sirotčince. A dodnes jdou v etiopské evangelické církvi kázání a služba ruku v ruce; stejně jako sbor a diakonie. Říkají, že lidem má smysl kázat jen tehdy, když se také zajímáme o to, jak žijí.

Tedy evangelium přenášené do všedního dne. A tak není divu, že evangelická církev je první (a mnohdy jediná), kdo otevřeně mluví o HIV a AIDS. Už prostá informace o nemoci a jejím šíření zde nákazu významně eliminuje. Dále pak místní diakonie pomáhá těm, jejichž blízcí na AIDS zemřeli, tedy především pečuje o sirotky a podporuje vdovy. Hlavně se soustředí na to, aby děti nezůstávaly na ulici. Nezakládá sirotčince ani ústavy, ale hledá sirotkům pěstounské rodiny, které by se jich ujaly. Vdovám, které zůstaly samy s dětmi, pomáhá postavit se na nohy, vybudovat si živnost. Tedy povzbuzuje lidi k tomu, aby se o sebe sami postarali.

Sbírky zaměstnanců Diakonie ČCE, které do Etiopie od roku 2008 posíláme, směřují právě na tento účel. Pomáhají vdovám, které se najednou ocitly bez prostředků, založit si vlastní živnost. Musím říci, že mne nadchlo, jak lacině a efektivně tento systém funguje. Jen 5000 birrů (= něco málo přes 5000 Kč) etiopské diakonii stačí, aby pomohla vdově nastartovat živnost. Prvních 1000 birrů použijí na zorganizování kursu základních dovedností, při kterém ženám přímo v jejich prostředí pomohou rozmyslet, čím by se mohly žít. Často to bývá chov ovcí, koz nebo slepic, prodej ovoce, zeleniny nebo obilí na trhu, pečení placek nebo drobný obchůdek. Zbývajících 4000 birrů uloží ženě na konto v bance. Tyto peníze jsou určeny na rozvoj živnosti. Ženy si z nich nakoupí zvířata či zboží do začátku, váhy nebo pícku. Pak už je to na nich. První tři měsíce má nová živnostnice „finanční prázdniny“, od čtvrtého měsíce si však musí začít spořit (alespoň 20 birrů měsíčně). Některé ženy, které jsme navštívili, se živností začaly nedávno, jiné již před několika lety. Byla radost vidět, co se jim podařilo z pouhých pár korun vybudovat. Byly náležitě hrdé na to, jak z prvních pár ovcí, které od nás dostaly, už dnes mají stádečko a k tomu kozy a slepice...

Stejně jako v předchozích letech, také letos věnují zaměstnanci Diakonie ČCE svou velikonoční sbírku na rozvoj živností etiopských žen. Tentokrát se k nim můžete přidat také vy. Středisko Humanitární a rozvojové pomoci vyhláší na tento účel veřejnou sbírku. Také vy můžete pomoci lidem postavit se na vlastní nohy. Upřímně, nevím o lepší investici...

Jan Dus

Jak jen najít správný název?

[Smíchovští Příležitostní Zpěváci]

TAKŽE MŮJ PŮVODNÍ PRACOVNÍ NÁZEV se neujal! Uznávám, že SMu-GeVIT nezní moc libozvučně a připomíná spíš název nějakého farmaka pro povzbuzení vitality. To „VIT“ mělo původně znamenat jen „vokálně instrumentální těleso“, ale díky iniciativě Lenky – naší sborové sestry, začíná být naše uskupení skutečně i životaschopné aneb vitální. Hezký by byl i název ÚSVIT. To „ú“ je ale příliš mnohoznačné – úžasné, úmorné, účinkuje, ukladné, úplné...

Zůstalo z toho zkrátka jen „Z“, tj. zpěváci, což je označení na jednu stranu pro nás možná až příliš hrdé, na druhou zamlčuje, že mezi členy sboru a jejich přáteli se najdou i housle, kytara, flétna, tuba, trubka, atd... Ale, pravda, o zpěv tu jde především.

„MuGe“ zní asi nejhůř, ale opravdu jsme multigenerační. Rádi mezi sebou máme opravdové pamětníky (74 let) i dítky školou povinná. Zkoušek se zúčastňuje (jinak to občas nejde) i malá Markétka (4 roky).

Zbývá „P“ – příležitostní. Má dvojí význam: Zaprvé – účinkujeme občas, při slavnostnějších příležitostech, jako jsou vánoce, velikonoce, sváteční shromáždění s hosty apod., (tuto letitou tradici bychom teď rádi rozšířili i o občasné nenápadné příspěvky k pravidelným bohoslužbám). A zadruhé – SPZ chce být příležitostí pro všechny, kdo rádi zpívají a muzicírují a nechtějí na to být sami. Příležitostí sdílet chvíle tvrdé práce i zábavy. Příležitostí být po svém trochu užitečný našemu sboru. Příležitostí k upřímnému vyjádření vděčnosti Hospodinu zpěvem k Jeho chvále. (Žalm 98) Příležitostí k Radosti.

Jste srdečně zváni! Pokud se nechcete účastnit aktivně, přijďte nás podpořit jako posluchači svou účastí na slavnostních bohoslužbách na Květnou neděli – 1. dubna 2012. Zazní ukázka z Janových pašijí J. S. Bacha.

Daniel Mikolášek

Doplňovací volby do staršovstva

SMÍCHOVSKÉ STARŠOVSTVO má mít 9 volených presbyterů a 3 náhradníky. V současné době má však pouze jednoho náhradníka a vzhledem k tomu, že dva z presbyterů oznámili úmysl rezignovat, čekají nás na březnovém sborovém shromáždění doplňovací volby. Staršovstvo oslovilo několik kandidátů a jsme velmi vděční za to, že nabídku přijali.

Eva Jakšíková Narodila jsem se před necelými třiceti lety v Uherském Hradišti. Do Prahy jsem přišla studovat Vysokou školu ekonomickou a už jsem tady zůstala. Pracuji v bance jako produktová manažerka. Ráda poslouchám klasickou hudbu, mluvím cizími jazyky, poslední léta se pokouším hlavně o francouzštinu, chodím na výlety do přírody a vůbec nejradši si ráno dlouho hovím v posteli. Loni v únoru jsem byla pokřtěna ve smíchovském sboru. Je mi tady s vámi dobře.

Šárka Schmarczová Je mi 35 let, na Smíchov chodím pravidelně asi pět let. Pokřtěná jsem byla v roce 2000 u Salvátora. Jsem mámou dvou kluků. Markovi je devět a Áronovi pět. Studuji v kombinovaném studiu teologii na ETF a od ledna pracuji na poloviční úvazek v Ústřední církevní kanceláři ČCE jako šéfredaktorka časopisu Bratrstvo.

Ján Jakubec Narodil jsem se v roce 1962 v Komárně a své dětství jsem prožil v obci Imeľ. Jsem rozvedený a mám dva syny, Jana a Ondřeje. Většina mé rodiny žije na Slovensku. V současné době pracuji jako referent majetkové správy u Policie ČR. Byl jsem pokřtěn v Evangelické církvi augsburského vyznání v Nesvadech. Ve smíchovském sboru jsem od roku 2009.

Alfa a Omega | Vydává třikrát až čtyřikrát do roka Farní sbor Českobratrské církve evangelické
Na Doubkové 8, 150 00 Praha 5-Smíchov | Telefon: 251 56 42 04 | Rediguje farář Ivo Mareš
<http://smichov.evangnet.cz> | e-mail: smichov@evangnet.cz